

Kangurunun Kayıp Şapkası

Çınar BİBER

Kangurunun Kayıp Şapkası

Çınar BİBER

Güneşli Avustralya çalılıklarında Kira adında bir kanguru, sıcacık yuvasından dışarı hopladı. Sarı şeritli, en sevdiği kırmızı güneş şapkasını takmıştı. Şapka, parlak güneşi burnundan uzak tutuyor ve onu mutlu ediyordu. Kira uzun otların arasında hoplamayı ve tatlı çiçekleri koklamayı çok severdi. Bugün hoplamak için mükemmel bir gündü.

Kira bir sakız ağacının yanından ve küçük bir dereден hoplayarak geçti. Sulu yeşil yapraklardan biraz kemirmek için durdu. Sonra bir esinti geçti ve vuuşş! Kırmızı şapkası başından uçtu. Kira şaşkınlıkla nefesini tuttu ve şapkasına uzandı, ama rüzgâr onu alıp götürdü. Şapka yuvarlanıp zıplayarak gözden kayboldu. Kira'nın kocaman gözleri endişeyle açıldı.

Kira şapkasının peşinden hızla hopladı, ama şapka gitmişti. Çalıların altına ve kayaların arkasına baktı. Dere kenarında ve sakız ağacının çevresinde aradı. Ama sarı şeritli kırmızı şapka hiçbir yerde yoktu. Kira'nın uzun kulakları sarktı. Krem rengi karnı sıkıştı ve kalbi hızlı hızlı çarptı. En sevdiği şapkasını çok özlemişti.

Kira bir kütüğün üstüne oturdu ve üzgün bir iç çekti. Tam o sırada arkadaşı dikenli karıncayiyen Edna yanından paytak paytak yürüyerek geçti. Edna'nın sırtında dikenli tüyler ve uzun bir burnu vardı. Kira'nın sarkık kulaklarını ve endişeli gözlerini fark etti. "Ne oldu, Kira?" diye nazıkçe sordu Edna. Kira ona kayıp şapkayı ve onu ne kadar özlediğini anlattı.

Edna güçlü pençesiyle Kira'nın patisini okşadı. "Endişelenme," dedi. "Birlikte arayacağız. İki çift göz bir çift gözden iyidir." Kira biraz daha iyi hissetti. Endişesini arkadaşıyla paylaşmıştı ve bu ona daha hafif gelmişti. "Teşekkür ederim, Edna," dedi. "Hadi her yeri, yukarıyı ve aşağıyı arayalım." Aramaya hemen başladılar.

Önce aşağıya baktılar. Edna keskin pençeleriyle yaprakların altını eşeledi ve küçük delikleri kontrol etti. Kira ot demetlerinin arkasına baktı. Dere çevresini ve kütüğün altını aradılar. Ama kırmızı şapka orada değildi. Kira'nın kuyruğu sarktı. "Belki de sonsuza dek kayboldu," diye fısıldadı. Edna, "Umut etmeye devam et, Kira. Onu bulacağız," dedi.

Sonra yukarıya baktılar. Kira güçlü arka bacakları üzerinde dimdik durdu. Alçak dallara ve kalın yaprakların arkasına baktı. Edna daha iyi görebilmek için devrilmiş bir kütüğe tırmandı. Her çalıyı ve ağaç gövdesini kontrol ettiler. Ama yine de kırmızı şapka yoktu. Kira'nın kocaman gözleri yaşlarla doldu. "O benim en sevdiğim şapkamdı," dedi. "Bir daha onun gibisini asla bulamam."

Edna uzun sakız ağacına baktı. "Dalları kontrol edelim," dedi. "Bazen eşyalar oraya takılıp kalır." Kira başını salladı. O tırmanamayacak kadar büyüktü, ama Edna küçük ve sağlamdı. Edna pençelerini ağaç kabuğuna geçirdi ve tırmanmaya başladı. Kira aşağıdan izledi, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. "Dikkatli ol, Edna!" diye seslendi.

Edna daha da yukarı tırmandı, dikenli sırtı kıpır kıpır oynuyordu. Dalların çatallandığı yere baktı. Sonra durdu ve küçük bir nefes aldı. "Kira!" diye seslendi. "Kırmızı bir şey görüyorum!" Kira'nın kulakları havaya dikildi. "Benim şapkam mı?" diye sordu. Edna hemen cevap vermedi. Çok şaşırtıcı bir şey bakıyordu.

Edna burnunu salladı. "Senin şapkan, Kira!" diye aşağı seslendi. "Ama biri onu kullanıyor!" Kira yerinde zıpladı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Edna, "İçinde küçük bir kuş var. Şapkanın içinde sanki yuva gibi oturuyor!" dedi. Kira'nın ağzı açık kaldı. Ne düşüneceğini bilemedi. Bir yuva mı? Onun şapkasının içinde mi?

Edna şapkaya daha da yaklaştı. İçinde küçük, soluk mavi bir kuş oturuyordu, yuvarlak gövdesi kırmızı kumaşın içinde sıcacık duruyordu. Üç küçük yavru kanatlarının altından dışarı bakıyordu. Kuş, sarı şeridi yuvayı sağlamlaştırmak için örmüştü. "Şapkan harika bir yuva olmuş," dedi Edna kuşa. Kuş yumuşakça cıvıladı ve tüylerini kabarttı.

Edna aşığı indi ve her şeyi Kira'ya anlattı. Kira'nın endişesi eriyip gitti. Ağaca baktı ve küçük kuşun şapkanın kenarından dışarı baktığını gördü. Kuş, yavrularıyla birlikte mutlu ve güvende görünüyordu. Kira kocaman, sıcacık bir gülümseme yaptı. "Ona benden daha çok lazım," dedi Kira. "Şapkamı onunla paylaşabilirim."

Kira yukarı hopladı ve kuşa seslendi: "Şapka sende kalsın! Çok sıcacık görünüyor!" Küçük kuş mutlu bir teşekkür cıvıltısı yaptı. Kira'nın içi ısındı. Şapkasını paylaşmak onu kendine saklamaktan daha iyi hissettirdi. Edna gülümsedi. "Çok nazik bir şey yaptın," dedi. "Ve endişelenmek zorunda kalmadın. Endişeni benimle paylaşman işini kolaylaştırdı." Kira başını salladı.

Kira ve Edna birlikte eve hopladılar. Kira kırmızı şapkasını hâlâ özlüyordu, ama mutluydu. Küçük bir kuşa ve yavrularına yardım etmişti. Ve bir arkadaşın yardımının her sorunu hafiflettiğini öğrenmişti. "Aramama yardım ettiğin için teşekkür ederim, Edna," dedi Kira. "Sen gerçek bir dostsun." Edna gülümsedi ve Kira'nın patisine burnuyla dokundu.

O akşam Kira yuvasında eski bir hasır şapka buldu. Kırmızı değildi, ama güneşi uzak tutuyordu. Onu taktı ve sakız ağacını ziyaret etmek için dışarı hopladı. Küçük kuş bir selam cıvıladı. Kira el salladı. Şapkanın iyi bir yerde olduğunu biliyordu. Ve endişelerini bir arkadaşıyla paylaşmanın her sorunu çözmeyi kolaylaştırdığını biliyordu.

O günden sonra Kira ve Edna birlikte eşyalar aradılar. Diğer hayvanların kayıp hazinelerini bulmalarına yardım ettiler. Ve Kira her zaman hatırladı: endişelerini bir arkadaşınla paylaştığında endişe küçülür. Sarı şeritli kırmızı şapka hâlâ sakız ağacında, küçük bir kuş için sıcacık bir yuva olarak duruyor. Ve Kira'nın kalbi huzurla dolu.